

خانواده؛ همه در خانواده، همه برای خانواده غلامعلی افروز^۱

خانواده، نهاد فطری، طبیعی، بی‌بدیل و جاودانه بشری است. خانواده، اولین، مهم‌ترین و پربرکت‌ترین نهاد اجتماعی در تاریخ فرهنگ و زندگی انسان است. خانواده، مطلوب‌ترین بستر شکوفایی وجود و تبلور ارزش‌های اخلاقی است.

خانواده، گلستان دل‌آرامی، حلقه پیوند نسل‌ها و پل انتقال فرهنگ و ارزش‌ها است. خانواده، ماندگارترین مدرسه یادگیری‌های پایدار است. خانواده، بستر همه زیبایی‌ها، جاذبه‌ها، دل‌آرامی‌ها، حُسن تأمین نیازهای عاطفی و روانی و تجربه همه ارزش‌های اخلاقی و جلوه‌های محبت و ایثار و فداکاری است. خانواده، ترسیم‌گر افق و چشم‌انداز فردای جامعه و چگونگی حاکمیت ارزش‌های فرهنگی و اخلاقی است. خانواده، اثربخش‌ترین بستر در سلامت و تعالی جوامع بشری است.

در گستره حیات پویای انسان‌ها بر فراز عصرها و نسل‌ها، خانواده، اصل است و بس؛ و هر هست دیگر، مسجد و مدرسه، اداره و بازار، صدارت و وزارت، همسایه و محله، گروه و جمعیت، همه و همه، فلسفه بنایش برای کمک به شکل‌گیری مطلوب خانواده، عرضه مشاورت‌های عاقلانه و جهان‌شمول به داوطلبان ازدواج «با اندیشه انتخاب دقیق و عروسی آسان» و تلاش در جهت حُسن تأمین نیاز، دوام و استحکام خانواده است. خانواده، کانون پرفروغ عرشی است که در حقیقت، همه دیگر نهادهای فرهنگی و اجتماعی جوامع، خادمان آن‌اند. همین است که پیامبر خدا حضرت محمد -صلی الله علیه و آله- فرمودند: «محبوب‌ترین بنای هستی از نظر من، خانواده است».

بدون تردید، اصلی‌ترین شاخص میزان، مطلوبیت، مقبولیت و مشروعیت اهداف و برنامه‌های همه نهادهای فرهنگی و اجتماعی در هر جامعه‌ای، «خانواده محوری بودن» جهت و خدمات آن است. به سخن دیگر، رسالت همه نهادهای فرهنگی، اجتماعی، اقتصادی و خدماتی کشور، آن است که برنامه‌های اجرایی خود را با محوریت تأسیس به‌هنگام، دوام، استحکام و شکوفایی کانون خانواده تدوین نماید. اصل دهم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران نیز بر همین مهم تأکید می‌کند: «از آنجایی که خانواده، واحد بنیادی جامعه اسلامی است، همه قوانین و مقررات و برنامه‌ریزی‌های مزبور باید در جهت آسان کردن تشکیل خانواده، پاسداری از قداست آن و استواری روابط خانوادگی بر پایه حقوق و اخلاق اسلامی باشد».

^۱ استاد دانشگاه تهران